Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Andersen, H. C.
Titel:	Udrag fra De to Baronesser
Citation:	Andersen, H. C.: ”De to Baronesser”, i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625445936/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	De to Baronesser

ke! *Clara* er endnu til for *Frederik*, for *Herman*, for den, Ingen endnu veed!

Midt i Henrykkelsens høieste Moment, midt i Kjærlighedens kjække Aabenbarelse er det – – ja, flere end En have maaskee været i samme Situation, kjende denne Qval, hvorved Mennesket kan miste hele sit moralske Mod, og det har *Holger* mistet, – Ungdomsglæden, Følelsen af sin nye Titel, af sin velsyede Uniform.

Clara betragter ham med ængsteligt Blik; hos hende gaaet den Tanke op – den uretfærdige Tanke, – »det er Vinen! han har drukket for meget Champagne!« og Nimbussen om ham er slukket; hun veed ikke, hvilken Uret hun gjør ham. Hendes Veltalenhed forstummer, hun søger uvilkaarlig Grev *Frederik*, hendes Øie møder hans, han smiler, det er som om han begreb hendes Situation; – der inclineres atter og hun inclinerer for *Frederik*. *Holger* smutter bag Vinduesgardinet et Øieblik, kommer atter tilsyne, men er ikke mere som før. Og der Hele er den uskyldigste, men ulykkeligste Situation paa et Bal, idet man inclinerer, ja inclinerer for Alvor. Det er Virkelighedens frygteligste Prosa, der har overvældet ham. Naar En skal henrettes, er det Talebrug at sige: »*han skal miste sin Knap!*« det er at miste Hovedet, og *Holger* har mistet en Knap og med den Hovedet. Seleknappen bag i er gaaet af de snevre Cassimirs Permissioner, – nu er det sagt! nu begriber man den pludselige Rødme, den tvungne Holdning, de deelte Tanker, de forkerte Svar. Med den Knap faldt Mod og Lykke, med den faldt *Claras* Henrykkelse; hun inclinerede for *Frederik* og de To kjørte næste Dag i Kane sammen til Bellevue. Fra Amalienborg gik Toget, syv og fyrgetyve Kaner, Prindser, Diplomater, unge Adelsmænd. Bjælderne klang, de brogede Kanedækkener flagrede hen over Hestenes Rygge, Pidskene smældede. *Frederik*, i Bjørneskindspels med Sælhundeskinds Støvler og laaden Hue, havde *Clara* i sin Kane, og snart vare de ude af Byen, og Kragerne fløi hen over den hvide Snee; »kra, kra!« hver gratulerer jo paa sin Maade. Hvor Sneen var dybest væltede de To; det var som en Leg, det var et lille Eventyr. – »Det var en prægtig Tour, det var en betydningsfuld Tour!« sagde Admiralinden, og hvorfor?

Samme Aften skrev *Frederik* til sin Fader, at han elskede *Clara*, at hun havde givet ham sit Ja, og at den fortræffelige Admiralinde havde Intet mod Partiet, naar Faderen billigede det.